

✦ Закулісся

Хто допомагає торувати стежку на Олімп

Щоразу, коли на сцені театру розпочинається вистава, глядач у залі зосереджує увагу на акторах та їхній майстерній грі. За таланти ми винагороджуємо їх аплодисментами. Та, аплодуючи, мало хто задумується, що актори, яких ми бачимо на сцені – лише вершина величезного театрального айсбергу. Бо відчуті епоху, в якій відбувається дійство, глядачу також допомагають костюми, музика, освітлення тощо. Саме від тих, хто допомагає актору творити і про кого ніколи не напишуть у театральній програмці, залежить дуже багато. І День театру – це також їхнє свято.

Про тих, хто забезпечує необхідні технічні моменти у житті театру розповіла завідуюча художньо-постановочною частиною Рівненського обласного драматичного театру Неля Полехіна, яка працює тут вже чотири десятиліття. Під її рукою – дев'ять цехів. Це машиністи сцени та монтувальники декорацій, костюмери, перукарі, реkvізитори, освілювач, техник-радист, бутафори, столяр, інженер-електрик від якого залежить якість світла і звуку, пошивочний

Завідуюча художньо-постановочною частиною Рівненського обласного драмтеатру Неля Полехіна.

Про світлих поринок гризати пухляк

знають наші художники по світлу Валерій Манчук та Сергій Горпинюк. І виконують це настільки переконливо, що, здається, ніби й справді гори оповили хмарами, а тривожна червона заграва створює у глядача особливий настрій. В унісон з художниками по світлу працює і звукорежисерська група у складі Богдана Сивака, Андрія Вавринчука та Надії Устянчук.

Неля Полехіна розповідає, як з інтересом щоразу спостерігає за репетиціями, які проводить директор театру народний артист України, лауреат Національної премії України ім. Т.Г. Шевченка Володимир Петрів:

– Він допомагає актору знайти єдину правильну інтонацію. Часом, щоб добитися бажаного, над реплікою працюють тривалий час. У мене б, наприклад, не вистачило витримки. А в нього – море терпіння, такту і смаку.

Неля Михайлівна нині не уявляє життя без театру. Багато років тому у Рівне її привіз нині покійний чоловік, випускник Одеського театрального училища. Молода сім'я тривалий час мешкала у театральному ґуртожитку. Неля Михайлівна досі пам'ятає, що перші дні бояла-

– Раніше до художньо-постановочної частини входило близько чотирьох десятків людей, – пригадує Неля Михайлівна, – а нині, в епоху скорочень, лише двадцять п'ять. Але вони самовіддано встигають зробити все.

І, усміхаючись, розповідає, що коли виникає потреба, то ночами працюють і бутафори, і артисти зі своїми родинами. При потребі, а це виникає досить часто, у роботу включається уся велика театральна рідня – інженерна служба на чолі з головним інженером Іваном Цихмістром, контролери і, навіть, вахтери.

Процес створення сценічного костюму непростий. Щоб костюм актора став переконливим насамперед треба вивчити історію епохи, про яку готується вистава. Тож головний художник Анна Пілюгіна та художник-постановник Алла Локтіонова спочатку створюють ескізи та підбирають до них зразки тканин. А потім у

Наталка Висоцька та перукар Наталія Дмитрук.

пошивочному цеху, яким керує Тетяна Суржинська, ідея втілюється у життя. Треба сказати, що костюмерна театру вражає. Адже тут під пильним доглядом завцехом Наталії Пашковської зберігається театральний одяг, взуття, капелюхи й капелюшки до усіх вистав, що були і є у репертуарі театру. А про зачіски, перуки, грими, пудри тощо дбають завідувача перукарським цехом Наталка Висоцька та перукар Наталія Дмитрук.

Створення декорацій також особлива клопітка робота. Бо треба, щоб глядач повірив у те, що бачить. Часом, визнає Неля Михайлівна, ніби й креслення цікаве, і декорацію виконано відповідно до нього, а чогось ніби бракує, сцена «не дивиться». Тоді все міняють до тих пір, поки не відчують: ось воно саме те, що треба.

Ми зайшли до бутафорського цеху, де напередодні прем'єри працювали завіду-

юча Оксана Стрілецька, Галина Сівачук та Наталія Юрченко. На стінах – ескізи до колишніх вистав, посеред велетенського приміщення гора цупкої чорної матерії. Це – майбутнє оформлення підлоги сцени.

Володарем декорацій на сцені, виконаних роботящими руками столяра Василя Ветрова, є головний машиніст Юрій Никитюк. Він вдбає не тільки за безвідмовність механізмів та проведення вистави, а й за безпеку акторів.

– Щоб костюм «заграв» на сцені разом з актором, треба правильно поставити освітлення, – розповідає Неля Полехіна. – Тут є свої порушні закони, які досконало

ню, адже там були справжні артисти-небожителі. У театрі вирости її донечки, які разом із дітьми акторів грали епізодичні дитячі ролі. Вона розповідає, що театральний колектив, мов одна велика родина – кожен зі своїм характером, часом, капризами, що актори неймовірно талановиті і так само не-ймовірно ранимі. Їм, як повітря і вода потрібні ролі, увага адміністрації та аплодисменти і визнання глядачів.

– Незалежно від віку, вони на усе життя лишаються великими дітьми. Мабуть, щоб грати так, як вони, треба вміти вірити у казку, – зітхає Неля Михайлівна і разом зі своєю службою намагається зробити їм легшою оту круту стежечку на творчий Олімп.

Ліда ПОЛЬОВА

Над виготовленням декорацій для прем'єри трудяться завідувача бутафорським цехом Оксана Стрілецька та Галина Сівачук.